ב"ה

לעבן מיט דער צייט

געדאנקען אויף דער פרשה פון דער וואך
פאר קינדער און יוגנט
לויט די שיחות
פון ליובאוויטשער רבי'ן

פרשת אמור, ספירת העומר

אמור, ספירת העומר (א)

פונקט ווי מען דארף זיך לערנען פון דער פרשת השבוע, אזוי אויך דארף מען זיך לערנען פון א גאנצע תקופה. אזוי ווי די תורה פון דעם אלטען רבי'ן: מען דארף לעבן מיט דער צייט.

איינע פון די לימודים פון ספירת העומר איז:

די מצוה פון ספירת העומר איז צו ציילן די טעג, צו ציילן צייט. לכאורה האט ניט קיין ארט צו ציילן צייט. ציילן ציילט מען א זאך וואס קען זיין אדער מער אדער ווייניגער, אדער מ'קען פארלירן אדער ס'קען צוקומען. ביי אזא זאך ציילט מען צו זען וויפיל מען האט, צי האט מען פארלוירן צי עס איז צוגעקומען.

אבער ביי ספירת העומר וואס איז דא צו ציילן? מען קען ניט פארלירן א טאג, עס קען ניט צוקומען א טאג, עס קען ניט זיין מער אדער ווייניגער. עס זיינען אלעמאל פאראן דער זעלבען צאל פון טעג. איז פארוואס ציילט מען די טעג?

נאר ציילן די טעג באווייזט אויף די חביבות פון די טעג. א זאך וואס מען האט זייער ליב ציילט מען איבער און איבער, כאטש מען ווייס וויפיל מען האט.

אין די טעג פון ספירת העומר מאכט מען יעדן טאג א ברכה. יעדן טאג איז א נייע מצוה, כאטש אז דאס איז לכאורה די זעלבע מצוה וואס איז געווען נעכטן און וועט זיין מארגן. פונדעסטוועגן פילט מען יעדן טאג אז היינט האט מען א נייע מצוה און א נייע ברכה.

דער לימוד פון דעם איז: מען דארף וויסן די *טייערקייט פון צייט*. מען האט די ברירה: אדער עס קען זיין א טאג וואס האט ניט קיין שייכות מיט "קדשנו במצוותיו וצונו". אדער עס קען זיין אזא טאג וואס אין דעם טאג טוט מען א מצוה. און ניט נאר אז מ'טוט א מצוה, נאר דעם דערמאנען זיך אז ס'איז אזא טאג (ציילן דעם טאג), מיט דעם אליין ווערט "קדשנו". און אוודאי אז מען טוט נאך די עבודה פון די טעג פון ספירת העומר, די עבודה פון תיקון המדות, איז זיכער ווערט דער טאג א "הייליקער" טאג.

מען דארף מייקר זיין (האלטן טייער) און וויסן די טייערקייט פון צייט.
(לקו"ש ח"ז ע' 279)

אמור, ספירת העומר (ב)

וואס קען מען זיך אפלערנען פון ספירת העומר?

ספירה אין לה תשלומין. אויב מען האט איינמאל פארפעלט צו ציילן ספירה קען מען דאס ניט משלים זיין. עס ווערט בטל דער גאנצער ספירת העומר, און דערפאר מאכט מען מארגן ניט קיין ברכה.

דער טעם פארוואס ספירה אין לה תשלומין, איז ווייל ספירת העומר איז אזוי ווי די מצוה פון תלמוד תורה. לערנען תורה אין לה תשלומין, אויב מען האט היינט ניט געלערנט קען מען מארגן ניט משלים זיין, ווייל מארגן דארף ער לערנען צוליב מארגן אליין.

ווען קען מען משלים זיין? ווען עס איז אזוי ווי שבועות. שבועות האט תשלומין. אויב איינער האט נאך ניט געבראכט דעם קרבן אויף יום טוב, קען ער דאס ברייגען אין די טעג פון תשלומין, ווייל אין יענע טעג איז מען ניט מחוייב ברייגען א קרבן.

אנדערש איז אבער תלמוד תורה. יעדער טאג און יעדער מינוט איז מען מחוייב צו לערנען. קען מען ניט משלים זיין ווייל שפעטער איז מען סיי ווי מחוייב צו לערנען.

אזוי איז אויך ביי ספירת העומר, וויבאלד אז מען דארף ציילן יעדן טאג, פאסט ניט צו משלים זיין ווייל מארגן דארף מען ציילן פאר דעם מארגנדיקן טאג.

די עבודה רוחניות פון ספירת העומר איז צו מתקן זיין די מדות. די עבודה האט אויך ניט קיין תשלומין. יעדער טאג האט איר עבודה. דער מארגנדיקן טאג דארף זיין העכער פון דעם היינטיגן טאג. יעדן טאג דארף מען וואקסן אין רוחניות און טאן מערער און העכער ווי נעכטן. אזוי ווי ר' גרשון בער פלעגט זאגן יעדער נאכט: מארגן דארף מען אויפשטיין גאר אן אנדערער.

וויבאלד אז יעדער טאג דארף מען טאן די עבודה פון יענעם טאג, קען מען ניט משלים זיין די נעכטיגע עבודה. עס איז ניט דא קיין צייט פאר די נעכטיגע ארבעט. היינט האט מען פרישע ארבעט.

מען דארף אויסנוצן יעדן טאג און יעדער מינוט. תלמוד תורה און די רוחניות'דיקע עבודה פון תיקון המדות האבן ניט קיין תשלומין. מען קען ניט אפלייגן אויף שפעטער אדער מארגן. מען דארף אויסנוצן יעדן מינוט.

(לקוטי שיחות ח"ח ע' 254)

Back to "Leben Mit Der Tzeit"

ב"ה

לעבן מיט דער צייט

געדאנקען אויף דער פרשה פון דער וואך
פאר קינדער און יוגנט
לויט די שיחות
פון ליובאוויטשער רבי'ן

פסח שני, ל"ג בעומר

פסח שני, ל"ג בעומר

רבי שמעון בן יוחאי האט געזאגט "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין". אין די צייטן פון רשב"י האט זיך ניט באוויזן קיין קשת - רעגנבויגן. דער טעם איז: דער קשת באווייזט זיך ווען די וועלט פארדינט ר"ל אז דער אויבערשטער זאל ברענגען א מבול און אויסמעקן די וועלט. דעמאלסט באווייזט זיך דער קשת און דערמאנט דעם אויבערשטן זיין שבועה אז ער וועט מער ניט ברענגען קיין מבול אויף דער וועלט. אין די צייטן פון רשב"י איז ניט געווען נויטיג קיין קשת, ווייל דער זכות פון רשב"י האט מגין געווען אויף דער וועלט.

מיט דעם פארשטייט מען רשב"י'ס שיטה ביי פסח שני:

אויב אלע אידן זיינען געווען טמאים למת ביים ערשטן פסח, האבן זיי פונדעסטוועגן מקריב געווען דעם קרבן פסח. אבער אויב זיי זיינען טמא מיט אנדערע טומאות, איז א מחלוקת פון רבי יהודה און רבי שמעון (בן יוחאי). רבי יהודה האלט אז זיי האבן מקריב געווען דעם קרבן פסח אויף יד אייר, פסח שני. רבי שמעון האלט אז זיי האבן ניט מקריב געווען פסח שני ווייל "אין צבור בפסח שני" (מען קען ניט אפשטופן א צבור - אפילו א רוב צבור - צו פסח שני).

דארף מען פארשטיין:

אויב דער צבור האט ניט געקענט מקריב זיין ניט אין פסח ראשון און אויך ניט אין פסח שני, וואס פאר א טובה איז עס פאר זיי? דאס איז דאך געווען די טענה פון די טמאים, צו משה רבינו, "למה נגרע", פארוואס זאלן מיר פארלירן די מצוה פון מקריב זיין דעם קרבן פסח.

מוז מען זאגן אז לויט רבי שמעון בן יוחאי האט ניט געקענט אויסקומען אזא פאל אז דער גאנצער צבור זאל זיין טמא מיט אנדערע טומאות, און זאל ניט קענען מקריב זיין דעם קרבן פסח אין פסח ראשון .

מיר געפינען נאך אזעלכע דינים אין דער תורה וועלכע "לא הי' ולא נברא", אזוי ווי א בן סורר ומורה און עיר הנדחת. אזוי ווי רשב"י האט געטראכט וועגן העלפן אלע אידן, ווי ער האט געזאגט "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין", אזוי איז אויך לויט עם דער צבור פארהיט אזא שרעקליכן צופאל אז דער צבור קען ניט מקריב זיין פסח ראשון.

(משיחת פסח שני תשמ"ג)

Back to "Leben Mit Der Tzeit"